

La festa de Nadal es una de las mes commemoradas en la nostra terra, puix que ella ens recorda la vinguda al mon del redemptor de la rassa humana.

Per la festa de Nadal en lo Vallés y molt especialment també en Catalunya tota, es quant lo poble 's manifesta en sa manera especial de ser. Se congrega, se reuneix; mes no en grans collectivitats com ho fá per la festa major de qualsevol de sos llocs ó vilas, sinó privadament, al entorn de la llar entre mitj del espategar de algun boscall y la calor que arreu escampa la rojenca flamadera que encen més los afectes bons y purs de la familia. ¡La familia! base la mes ferma ahont se hi fonamenta la verdadera societat, al revés de la que te per base l' individualisme sol é islat, en nom d' un mal entés uniformisme, que de una manera quieta y segura tendeix á la destrucció é impotencia del mateix cos social.

La festa de Nadal es al cor del hivern; mes sas neus y sos frets, no abastan pera fondrer l' ardent afecte que 'ls individus de la familia senten, y que esperan ab ánsia tal diada pera veurers y comunicarse sas dolsors, sas alegriás y sas esperansas.

¿Qui fóra capás de descriurer, sense comóhures, l' animació y las impresions que 'ls individus de una mateixa familia cambían, entorn de la taula en lo dinar de Nadal?

Pera aquesta diada solsament á voltas hi ha individus que s' en van á la payral casa, pera gosar al entorn de la familia.

Tan es aixís que fins d' aquesta costum lo nostre poble si ha compost un adagi...

Por Nadal, cada obella, á son corral.

Mes lo que entre 'ls fills de la hermosa encontrada vallesana dona carácter típic á la diada de Nadal també, es la festa que ab tanta solemnitat per tot se celebra anomenada la *missa del gall*.

Aquí en lo Vallés, y sobre tot, en nostra vila ben volguda, lo trillejar de las campanas y lo formigueix de gent per los carrers desde las primeras horas de la matinada, com la arribada dels pastors ab guitarras, panderos y ferrrets; y los cants que arreu entonan presentant á adorar al Jesús infant, omplint de gom á gom l' Iglesia entre la mes gran animació de la població tota; dónan encara á aquesta diada un carácter tan marcat, que, en la impossibilitat de descriurerla, y guardant per lo número vinent la ressenya de la manera com se celebrarà enguany la festa, preferím publicar lo present grabat pera que nostres apreciats lectors sols la recordin.

L' ANY VINENT

¡Quin tono 's dará l' any vinent!

Tothom l' espera, tothom né parla, l' adula, li fa prometensas...

Pochs personatjes poden alabarse d' haver sigut desitjats ab mes impaciencia que l' any vinent.

Lo menos he sentit dir á cent pares de familia dels que encara permaneixen entre nosaltres:

—L' any vinent, si que vull sortir ab dona y criaturas á fer una passejada á fora.

Tal hi ha que en un pilot d' escombrarias veu un tomátech tot mústich, florit y arrugat, y exclama:

—¡Ay, senyors... tant que m' agradan! Ya voldria ser l' any vinent pera férmen un bon tip.

Los que venen melons, al despedirse, may se descuidan d' anomenar ab gran confiansa l' any vinent.

Jo sentía plorar un xicotet sens consol, y vaig volerme enterar de la causa de sos plors, y sa mare 'm digué:

—Are vegi vosté; avans per esmorsar menjava una llesca de pa ab sis figas aixefadas á sobre, y ell voldria que ni 'n donés; no, senyor; ¡que esperi l' any vinent! (¡Esperar un any per sis figas!) ¡Quina humiliació per la humanitat!

En las conversas que 's tenent pel carrer, lo transeunt mes discret sempre n' arraplega un retall ó altre, ¿no es vritat?

Generalment, de aquets escrupolons de diálech, may s' en pot treurer res en clar; pero com ara las cosas succeheixen de diversa manera que en lo temps normal, veig que en la major part dels que un tot passant sent enrahonar, predomina la idea del any vinent.

Sempre sento:

—¡Oh, l' any vinent será un altra cosa!

—Si Deu fes que l' any vinent...

Jo no extranyaria que avuy mateix en algun teatret s' anunciés una comedia titulada: *L' any vinent*; per que 's veu que es lo mes de moda, y no hi ha classe; edat ni geni que no '